

VISSZAVADÍTÁS

Laza regényféle a kutyabőrről, V.

B. FOKY ISTVÁN

AZ ÉLETMŰVÉSZEK RENDELTETÉSE JELEN SÖRSZÁJZRE, ILLETVE TÉLUTÓI MAGÁNBESZÉD A KAMENITA-HÁTON

Az életművészek tavaszváró ácsorgási színhelye ez idő tájt már a Zöldikével szembeni iskola vörhenyvörös kerítésénél volt. Eme vas-kerítés tövében téblábolt különben Cs. Maszlag is, könyveivel derekasan megterítve valamilyen újságpapiros alapon az iskolai platósöglet külső csücskét.

– Jelen? – kérdezte a dagadt szemű Tintás, aki különben mindennap másnapos volt.

– Még mindig: Jelen! – hallatszott kissé csámcsogva a kijelentés a Pecsovics felől, aki viszont nemrég tért át a röviditalról a folyékony kenyérré.

– Az! Jelen! – szűrte fogai között a szót némi gondterhelt hangulatban a ny. zászlós, közben intett Maszlagnak, hogy jöhet a napi menü.

Tintás a közeli óriásbolt felé vette útját, Csattanó pedig egy előre kikészített könyvet hozott a ny. zászlósnak, mondván:

– Ebben bizony nagy gyönyörűségét lelheti, mert az ilyen és ehhez hasonló olvasmány nagyon ritka portéka, uram! Nem is tudom, hogy miért áldozom fel szeszélyei oltárán, mikor ennek az irománynak lelke van!

A ny. zászlós megforgatta a könyvet, amely jó vaskos volt, s miközben Olimpikon megjegyzésére, hogy talán mégsem kellene az ilyen szép könyvnek alágyújtani, csupán morgott valamit, akárha a sarokba szorított eb, mikor meggondolatlanságáért az orrára vágna.

– Te csak birkózz a magad dolgaival, Olimpikon! A lelkiismereti ügyeket meg csak bízzad rám – mondta neki a ny. zászlós, közben a könyvet valamely ósdi házikó módjára az élére állította, és öngyújtójával mosolyogva alágyújtott. – A holtak enciklopédiája immár semmibe vész . . .

Az életművészek legfiatalabbika, aki csak nemrég csapódott oda az esetenként összedöccenő társasághoz, gémberegett ujjait próbálta életre kelteni a máglya tüzénél, mielőtt az végképp ellobbanna. A ny. zászlós bosszankodva szólt oda neki, hogy kotródjék odébb, vagy ülepen billenti. A piktor, aki néha képeket is festett, és a piac oldalánál szokta volt őket árulgatni, nemigen látszott szóra hajlónak.

– Mondtam, hogy kuss onnan! Ez a könyv csupán az én magánügyem a világgal, és semmi közöd a melegéhez, vidd odébb magad tőle!

S miközben Danilo szép csendesén az enyészettel cimborált, a Tintás is megérkezett őfelségével, a mindennapi kortyolnivalóval. Pecsovics a fogával bontotta fel az üvegeket, s kényszeredett vigyorral az ábrázatán nyújtotta amazoknak szolgálatra készen a napi menüt. Az utolsó üveg sör Maszlagznak jutott, aki persze közben újra hozzájuk ballagott kiárusítandó könyvterítke mellől.

Az életművészek csendben kortyolták sörüket. Sörözés közben, érdekesmód, soha, vagy csupán nagy ritkán beszéltek, inkább csak nagyokat hallgattak és bólogattak hozzá mindenről, aki esetleg szóba jöhetett volna mindarról, amit még egymásnak mondhattak volna egyáltalán. Azonban így is jól megértették egymást, és hogy mi megy végbe bármelyikük fejében.

– Megint fölmerült a Lukas-híd kérdése, és ha minden jól megy, akkor már a héten dolgozni kezdenek rajta az emberek – mondta Pecsovics. Majd arra mutatott, ahonnan az utolsó nyomorúságos kunyhó is úgy tűnt el, hogy valamelyik fotóriporter betette a helyi lapba, annak okán, hogy a város ilyen képpel igyekszik-e Európába?

– A híd nagyon fontos kellék, mégha díszhíd létszen is – toldotta meg Olimpikon. – Összeköt minket, akárha az olimpia!

– Lesznek ott egyéb pocsoltyák is, amolyan kacsaúszató-félék, mert víz nélkül csupán szárazhíd lenne az egész építmény, és akkor semmi se helyettesítené az egykori Mlaka-fok vizét!

– Erre az alkalomra valamelyikünk még ránősülhetne egy lapáttal, gondolom – jegyezte meg Tintás epésen, és a piktorra kacsintott.

– Jó, hogy mondjátok! Megnézem magamnak azt a hülyeséget, amit a szüzességről meg a hídról összekotyvasztottatok – mondta a ny. zászlós, közben sörösüvegét az Olimpikon lábához állította. És amíg az egykori Hercegovacska utca irányába ballagott, valaki a többiek közül megjegyezte, hogy a hegyi ember lelke már megint mérhetetlenül háborog, sehogy sem leli lelki nyugalmát ezen a sík vidéken.

– Ezt a mindennapos, télvégi könyvégetést is a lelke háborgásának lecsillapulásáért csinálja, Cs. Maszlag hasznára, persze . . . – mondta csendesen az Olimpikon.

– Hát értem én ezt? – nézett üres tekintettel Pecsovics Olimpikonra, aki erre hosszan kezdte magyarázni az ok és okozati összefüggéseket, mármint hogy a ny. zászlós még mindig úgy tartja, miszerint az unokáit éppen ezek a könyvek rontották meg, illetve vadították el tőle, mert ha alkalomadtán nem ide születnek, akkor most boldogságtól repeső szívvel vihetné őket vissza Perušica környékére a hegyek védelmet nyújtó országába.

A piktor közben az üres sörösüveggel játszadozva, annak szájával valamilyen glóriás szentfélét kanyarított az előttük elterülő latyakos talajra, mint aki a Semlyékre a Sveta gora lankáiról érkezett emberek valamelyik unokáját ikoni módszerekkel gondolta volt fölvezetni. S mikor a piktor kezéből az üveg odébb penderültetett, éppen Cs. Maszlag illegális standja elé, onnan egy éppen arra haladó suhanc csippentette fel nagy előszeretettel, s mielőtt végleg eltűnt volna zsákmányával, még odarikkantotta nekik:

– Jé, Jelen! . . . Hát ilyen is van még?!

A Zöldike felől, mintegy végszóra netán, közös ismerősüknek, a Margarétának alakja látszólag áttünedezni az innenső oldalra, s a többiek erre a látványra olyan gyorsan távoztak a helyszínről, a ny. zászlós után vonultukban, mintha kergették volna őket.

Margarétát a környéken csak Tüzevőnek mondták az emberek, szigorúan utalva ezzel a múltjára. A Maruska színésznő nénje egy világiárt

ember volt, aki valamely kis bácskai faluból indult a közeli városba frizernek, aztán részt vett egy ifjúsági tehetségkutató versenyen, talán éppen Palicson figyeltek fel rá, és a tartományi fővárosba hívták, hogy a rádiónál próbafelvételeket csináljanak vele. Közben azért itt-ott dolgoztatott is szerény fizetésért, de a pénzcsekjét sehogy nem tudta beosztani, hogy jusson meg maradjon is alapon élhessen, s így kénytelen volt a hakisok jóvoltából a terepen néha énekelgetni is, hogy zenei oktatásra járhasson el. Aztán az egyik napon az életébe végképp beütött az istennyila: a házbért sehogy se tudta kifizetni, s választania kellett, hogy vagy visszautazik a szikesre falujába, vagy dobban, és lehetőleg jól jövedelmező elfoglaltság után néz. Margaréta az utóbbit választotta, amikor Belgrádban megjelent egy balettszervezői előtt felvételire. Aztán innen indult vagy tucatnyi lánnyal a hosszú útra, amelynek első állomása Olaszország volt, majd Teherán és Bejrút, illetve Damaszkusz meg Rijád látta el őket vendégszeretettel, de olyannyira ám, hogy végezetül mint bárhölgyek szórakoztatták a vendégeket, s voltak azoknak mindenben kedvükre, aminek az lett a következménye, ami az ilyen és ehhez hasonló foglalkozásokkal jár. Margaréta egy tűzevővel kötötte össze sorsát, s vele sikerült megmenekülnie a legrosszabbtól, a háremhölgyi eladásától. A tűznyelő nagyon rendes volt vele, és kimenekítette a pokolból, aztán Szicilián rábízta az egyik kebelbarátjára, s onnan már a maffia kegyeibe került. Végül is felesége lett emberünknek, kislányt szült neki, de a férj bebörtönzése után búcsút mondott a kétes foglalkozású társaságnak, s csakhamar a falujáig meg se állt a menekülésben.

Akárha most is, ezekben a pillanatokban, szintén olyan menekülésszerűen oldalgott át Margaréta a Zöldike felől a túloldalra, hogy az esetleges ismerősöket ne kelljen üdvözölni. Ugyanis mióta lelécelt ama cirkuszból, amely már többszöri egymásutánban itt ütött sátrat a Mlaka-völgy gyöpösén, a Sömlýeken egy földszintes házacskát vásárolt, azonban a rokonsággal sehogy sem tartotta a kapcsolatot, teljesen visszavonult a világtól, és annak ezeregy bajától. Még olyan is hallatszott felőle olykor, hogy azért rakatta be a háza bejárati ajtaját, mert fél az idegenektől, és a kerten át közlekedik, ha újságért vagy bevásárolni indul.

– Apád a hegyen fészkel, hallom . . . – érkezett Margaréta Maszlaghoz óvatosan.

– A Kamenita-hátban van az öreg – mondta Cs. Maszlag, akit egyáltalán nem lepett meg a Tűzevő kimozdulása, már csak azért sem, mivel Maruskát a napokban többször is telefonhoz kérte.

– Valamikor nagyon fázós természetű volt . . . Most nem bántja a fagyos éjszaka? – kérdezte Margaréta Maszlagtól, közben a könyveit nézegette, mint aki nagyon is érdekelt lenne olvasási ügyekben.

– Melengeti a remény!

– A remény?

– Annak is az anyagi fajtája – dörmögte kedvszegetten Maszlag, s látszott róla, hogy ilyen témában igencsak érdekelt lenne maga is.

– Abban mindig volt valami hátbizsergető – jegyezte meg tudálékosan Maszlag nagynénje, majd kissé bővebben kifejtette, hogy a Molcer most égetően fontos neki, mert ha a Jóisten is úgy akarja, akkor visszatér a színpadhoz meg a régi haverokhoz, és segítségével könnyen összeállhatna egy hakis társaság.

– Ahhoz éppen ő a legalkalmasabb, és az időpont is éppen kedvező lehet egy ilyenfajta tevékenységre, mivel ott téblábol a dombban, és ácsorogja a kikelet érkezését – biztatta Margarétát Cs. Maszlag útbaigazításként apja szállásterülete felé.

A Remete egyáltalán nem volt meglepődve a Tűzevő láttán. Maruska, Maszlag és Rongyláb látogatása után volt már, és még azon se akadt volna fenn, ha maga Macskovics asszonyság kegyeskedett volna látogatásával megtisztelni. Hogy a sógornője bukkant fel most nagy hirtelen az ismeretlenségből, annak inkább örülni látszott, hiszen Margarétához nem fűzte semmilyen rossz emlék, inkább egykori, szívet melengető események tették érdekessé számára a nő hirtelen fölbukkanását.

Margaréta kényelmesen elhelyezkedett a Remetével szembeni fotelban, s mint aki vég nélkül élvezi a beállt helyzetet, egyáltalán nem sietett a mondókájával, mint aki alkalmat akar adni a másíknak, hogy esetleg felkészüljön a legrosszabbakra. Aztán vontatottan mégiscsak taglalni kezdte jövetele célját, mármint hogy manapság ólomnehéz az élet lába, és az ember schol nincs biztonságban, mivel a cirkuszi nyugdíj onnan kívülről igen is meg nem is csordogál által a határon, inkább érte kell menni, ha nem akarja, hogy fölkopjon az álla. A Remete beállította magát egy bizonyos pózba, és tudatosan játszotta a nemtörődömöt.

– Tudom, hogy csupa fül vagy, Molcer! Ne add nekem a szeplőtelen, inkább kérdjed, hogy mi forog a fejemben!

– Mi forog a fejedben?

– Hakni forog a fejemben, a vezetéssel! A küszöbön a tavasz, és az emberek szórakozni akarnak. Gondoltam, hogy összedughatnánk amink van, aztán dolgunk felől nyakunkba vehetnénk a vidéket – fejtegette gondolatait Margaréta, közben legurított kérdezetlenül-kínálatlanul egy ökörkortyonyit az asztalon álló demizson tartalmából. A pálinkától kéjesen sziszegett hosszan, mert az alkohol ugyancsak ette a műfogsora által fölsebzett szájüregét.

A Remete is nyakon ragadta az üveget. Miközben tartalmával a fogát látszott mosogatni, széles mosolyféle terült szét arcvonásain, mint aki már jó előre tudja, hogy az egésszel hova fognak kilyukadni kettejük dolgában.

– Te adod az anyagit, mi többiek meg a melót! És Maruska is jól érezné magát, ha újra berendezné az életünket!

– Az anyagi még csak látszat – mondta a Remete, s volt valami a hangjában mindabból, ami az elmúlt évtized rossz hatásaként mutatkozott a hangja színén, ércességén is. Inkább rekedtes, kissé puhány volt a hangszíne, amit a pálinka talán még inkább foszlóssá tett annak fülében, aki rég hallotta a rendezőt beszélni. Ő pedig most hosszan fejtegette, hogy tudod, Margarétánk, te úgy csöppentél ide hirtelenében a végtelenből, mint derült égből a villámcsapás, és talán várhatnál kissé a csinálommal, mert előbb a visszaszármaztatási ügyekben kellene kissé összebb kapnom magam, s esetleg annak utána gondolhatnánk miegyébre is. Mondta a Remete a magáét, mint aki nem szokott az ilyen és ehhez hasonló, remekbe szabott lerohanásokhoz, közben azért észrevette, hogy a sógornője kiköpött Maruska még mindig, és hogy csupán a férfias orra teszi még kívánatosabbá, ilyen jóval delelő utáni életkorban is.

– Tudhatsz te rögtönözni, Molcer, tudhatsz! A rögtönzéseidről híresültél el a színháznál, és ami egyszer ott van az ember génjeiben, az örök! – csökönyösködött Margaréta, közben újra leküldött a torkán abból a csodálatos ízű-zamatú pálinkából, amit a sándoriak hoztak volt a Remetének. – És nekem van mondanivalóm az embereknek, és jónak gondolnék egy monológot előadni világtársasomról, amit tűznyeléssel fűszerezhetnék . . .

– A tüzet eszik, és nem nyelik – helyesbített a Remete.
 – És elénekelném a lánykori, A mutasd meg, mit tudsz-os dalom, amivel Palicson díjat nyertem . . .
 – Hányban is volt az, Réta?
 – Hányban? Hát a hatvanas években . . . Akkor mutattalak be önmagamnak, a végén mégis csak a Maruskánál kötöttél ki . . .
 – Te mentél odébb a kelleténél . . .
 – Ha odébb mentem is, de most mintha közelednék, nemdebár?!
 – Mostanra sárkányasszony lettél, s féltő, hogy aki a közeledbe merészkedik, azt felperzseled!

– A sárkányasszonynak csupán az egyik fele éget, a másik inkább tüzel, mint a szukáé ama időszakban – mondta Margaréta, s ahogy fölállt és kiegyenesedett, jól látszott róla, hogy testén az idő múlása semmit nem változtatott, szinte olyan lányos vonalakkal ébreszti most is a férfiszemet torkosnak, mint a kettejük által felemlített időszakban.

A Remete megremegett. Úgy érezte, hogy talán nem is csupán a nő, hanem inkább a Kamenita-hát hatása lenne rá ezekben a pillanatokban olyan elemi erővel, aminek engedelmeskedni kénytelen. És amikor Margaréta hasra feküdt az asztalon, már bizonyossá vált benne, hogy alfele készen áll a fogadására, még csak az alsóneművel se kell bajlódnia, s ennek tudható be, hogy őkelme biztosra jött, mint patkány az elvetélt anyakoca magzatteteire. A Remete szinte bezuhant a nőbe, olyan fogadtatásban részesült, s ebben a pillanatban kimerevült, akárha diavetítő alanya lenne netán; valahol a lágyéka mögöttesben beállt egy nyilallás, mintha valamely harmadik személy most disznóöltő nyomott volna a csigolyái közé. Ki tudhatta, hogy egy rossz mozdulat jött-e rosszkor, vagy hogy a hét szükös esztendő hordaléka volt ez pillanatnyilag, esetleg a szökőévenkénti rá gondolás a pázásra, mikor a petyhüdt izomzat bizony felmondja a szolgálatot, s olybá lesz az ember, mint akinek a szervezete berozsdásodott, nem tudhatni; csak szálfagyenesen mozdulatlankodott a hüvelyben, mint aki megváltásra vár.

Margaréta akárha valamilyen jelfogó, időben vette a férfi hozzá intézett, kétségbeesettül szótlan távollétét az aktustól, és először csupán alig mozdulatokkal, majd mind fokozottabb hüvelyizommasszázzsal repítette életének első szerelmét olyan magasságokba, hogy rövid idő alatt bizony kétszer is ráomlott Marinra a Kamenita-hát.

A Remete visszazuhant székére, és nagyon szótlan volt. Margaréta meg újra csókolta a demizon száját némi italért, aztán szélesen megtörölve kezefejével a száját, arról kezdett áradozni, hogy micsoda különbségek vannak az időbeli eltolódások szemszögéből vizsgálva tetteiket: ehhez az uzsonnához képest az a bizonyos hatvanas éveki, a palicsi női strandon elkövetett szeretkezésük csupán langyos fosógémkedés volt.

– A farokcsigolyád hibás, kénesbe kellene párolnod – mondta a nő, és úgy látszott, hogy indulni akar.

– A kiszolgáltatottak sorsára jutottam – motyogta a Remete még mindig kábultan, aztán erőt vett magán, és talpra állt. Lassan sétálni is kezdett a pincelakásban. De semmi újabb nyilallást nem érzett a gerince tájékán, s nem tudta felfogni, hogy mi történt vele, azaz, hogy mi nem történt most újabban a jelzett helyen.

– A csontkovácsi igazolványt küldd utánam, Molcer! – mondta nevetve a nő, és szemlátomást élvezte a szakállas, behemót ember gyerekes viselkedését. – A mozgás az élet!

– Arccal a jövő felé, ahogy Vence szokta volt mondani – dörmögte a szakállába kesernyésen a Remete, aztán hirtelenében fölélénkült, mint akivel nyulat lehetne fogatni, s mindjárt kész volt Margarétát a gyülekezetbe meghívni. Sőt, olyannyira beszédessé lett, hogy hosszan kifejtette a tényeket, miszerint neki most a Szentkút helyi közösségbe kell mennie, ahol a tagokkal megtárgyalják valamely polgári pártszerűség állításának lehetőségeit, hogy nekik is szavuk lehessen a választmányban, és delegáltjuk kimarhassa a központból a karajt ama bizonyos cipóból.

– Ezt segítőndő, te is jöhetnél tölteléknek – mondta a nőnek ragyogó arccal.

Margaréta visszaült előbbi helyére, s gondolkodni látszott a mondotakon. Neki nemigen volt ínyére, hogy töltelék legyen csupán ott, ahol valamely elsőhegedüst is játszhatná, s ezt mindjárt ki is mondta, hozzátéve a maga álláspontját, miszerint hozzájuthatna valamicske ingatlanhoz a Remete tőszomszédságában.

– Szóval van spóroltad, ugye?

– Vanni van, de hát eldekázni a levegőbe, egyenlő lenne a kinyekkenéssel – mondta Margaréta.

– Talán mehetnénk is, Réta! Ha állod az ajánlatot, náluk gyorsan egyenesben leszel, ami az adom-veszemet illeti . . .

– Mehetünk . . .

És mentek. Végig a Kamenita-háton, ahol a nő megbámulhatta a töméntelen jeget, ami lassan izzadni kezdett már az enyhüléstől, és várható volt, hogy hamarosan egész terjedelmével a földbe szivárog, minek okán majd a mélységekben kövesült szőlőtőkék sarjadásba kezdenek, és úgy belepik a dombot, hogy az autótút bekötő részén is leállítják a forgalmat.

– A lazára meg templomot remekelünk – mondta a Remete.

– És ki lesz a tiszteletesetek? – kérdezte Margaréta.

– Engem ők Szent Andrásnak hívnak, mivel András-napkor jöttem ide fel, a magaméba – mondta a Remete.

Lassan a Szent-tó medrébe jutottak, ahonnan a szorgalmas sándoriak felhordták a Kamenita-hátra a jeget. Repedezett volt a talaj a fagytól, és olybá tűnt, mintha rőt vadak túrták volna föl mindenütt a földet, valamely tápláló magvak meg gyökerek után kutatva.

A szentkúti imaházban együtt volt már az egész Kis-Palics mellék. Ott volt Magvaszakadt Janó és Justika, valamint harmadikként Yehuda. Ott szorongott a padokban Csalogánnyal Palimadár, valamint a Vodice környékiek valahányan: a Vencének becézett Szebenyi Pál, Sándor Pista lófuttató, Loncsár Kiril, valamint sokan mások, akikkel a Remete először találkozott.

– Janó, szólni szeretnék valamelyest . . . – mondta a Remete.

– Hé, emberek! Szent András mondana valamit!

– Csak azt mondanám, hogy nem jöttem egyedül, velem van Margaréta, aki a feleségem lehetett volna, mint ahogy nem lett az, sajnos . . . No mármost! Neki tervei lehetnek a sándori ugarok valamely szögletével, ha a Jóságos is úgy akarja, s mint olyan, aki potenciális közénkvaló lehetséges valaki, könyörgöm, fogadjátok közibetek, mintha engem segítenétek javaimhoz!

Liza, a Csalogány felesége kottyintott közbe mihamar:

– Mi a mestersége?

– Énekes! – sietett a válasszal a Remete.

– Akkor akár kántorunk is lehetne majdan, mivel a hangom az utóbbi időben ugyancsak befátyolosodott! – adta meg az alaphangot Magvaszakadt Janó a továbbiakhoz, és a nóta végén pedig már arról folyt az eszmecsere, hogy Margaréta megvásárolhatná a halász Rozsék portáját,

és vele a Kis-Palics agyagpartjának egy részét is, amit jobb időkben még gyógypakolósos talpraállási helynek bizonygattak az emberek.

– Oda érdemes volna bizony valamely nádfedelű szépséget eszkábálni, a talajt pedig fölelemeztenni, hogy bírja-e még a csodát – mondta lelkesülten Csalogány Liza, hozzáadva a legendából is, az onnan fakadó vízről, amely állítólag sokkalta hatékonyabb a Péter-forrásénál.

– Ezt a históriát hagyhatjuk holnapra, inkább nézzük a mai beszédi tárgyunkat – terelte a szót Magvaszakadt Janó most már olyan mederbe, amiért valójában összejöttek volt.

A szentkúti előénekes aztán szép sorjában kiteregette kártyáit, már-mint hogy a szelek járása ugyancsak váltakozó mostanában, és úgy gondolták egyesek jónak, ha az itteniek szép csendesen megalakítják az olyan társulást, amivel beleszólhatnak a városiak akaratába. Mert ha igaz a hallomásból ide jutott híresztelés, hogy önkormányzati választások lesznek mihamar, akkor a helyi közösségnek azokba a választásokba bele kell szólnia, mint apának a családja sorsába, hiszen a családban is valakinek viselnie kell azt a bizonyos kalapot, és ha már fizetik a sok adót, akkor a Kerti Törpe vigalmának legyen vége, és a cipó karaját ide kanyarintani, de ide ám!

– És arccal a jövő felé – dörmögte Vence szokásos megjegyzését.

– De nemcsak hogy a karaj, hanem az íze is ide dukálhat, ha jól megfogjuk a dolog végét – mondta a Yehuda.

– Az meg mi lenne, te csodaokosunk? – kérdezte tőle Csalogány.

– Nehogy már csupán képviseletünk lehessen ott bent, de állíthassunk netán polgármesterjelöltet is, emberek!

Fene nagy csönd lett most, még a pók is elfelejtett továbbmászni a mestergerendán. Palimadár Vencére nézett, Vence tekintetével a Lonscsár Kirilt vette célba, s Kirilnek az volt az érzése ennek utána, hogy ezek megbolondultak. Mindjárt ki is nyilatkoztatta ezt:

– Bolondok vagytok egy szálig! Elég volt nekem negyvenegyben . . .

– Aztán meg negyvennyolcban és a többiben, ugye? – nézett rá szúrós tekintettel Sándor Pista.

– Ne együk egymás zúzóját, emberek! Akkor mivel zúzzuk a gondokat, amikből ugyancsak van mostanában? És különben is, a Remete jó alapanyag lenne a kocsonyához, hogy összeálljon az egész! – vegyült hirtelen a szótváltók társalgásába Magvaszakadt.

– Én-e?! . . . És miért éppen én lennék az a szerencsétlen, ugye? – méltatlankodott az újkori honfoglaló keményen, mintha valaki éppen a fát vágná alatta, amilyen ülni kényszerül.

– Ama bizonyos bennfentesség miatt, amit élvezni tetszik a város részéről! – sietett a válasszal Magvaszakadt Janó.

– Az ám, éppen én? Akit kiheréltek a színháznál, aztán meg katonamundérban a vágóhídra akartak vinni?

– Emberek, lohadni, lohadni keményen! – intette őket csendre a Yehuda, akiben mégis nyomot hagyott valamelyest a négy szemeszter, és tekintélynek örvendett a sándoriak körében. – Mindez még csak a kezdet, a válogatóval még ráérünk, egyelőre tegyük papírra aláírásunkat a polgári civil párt alakulási névsorára, hogy hivatalosodhassunk!

Ettől a pillanattól kezdve aztán minden simán és olajozottan haladt a maga megszokott medrében. Közben Csalogány Liza meg a Tűzevő szép csendesen azon kapták magukat, hogy összelelegedtek, annak érdekében, miszerint azon nyomban körülnéznek az agyagos és árván álldogáló Rozs-féle portán, amit az elmondottak alapján a Remete ismerőse talán meg is vásárolhatna.

Már jóval visszaútban volt a polgármesteri jelöltnek említett embe-rünk a szálláshelye felé, mikor az alanti ugari völgyben két alakot pillantott meg motoszkálni, akárha egymást gyözködték volna valamiről. Az egyiknek vadászfegyver lógott a válláról, a másiknak meg egy szíjra erősített fácánféle, de az öltözkük annyira nem illett az adott helyzet-hez, hogy a Remetének önkéntelenül is röhögnie kellett rajtuk. Az előbbin ugyanis síruha volt, az utóbbin pedig papi mundér. Mikor aztán bevárták a Szentkút felől érkezőt, a fegyveres keményen rádörrent társára:

– No, most hegyibeszédezzen! Láthatja már, hogy a városi gyöpmes-tert nézte annak, aki íme, csupán most érkezik hozzánk a Szentkút felől!

– A hideg miatt csalatkozott a látásom – mondta a szemlátomást hajtónak társult Pópa Komor Zsombor építésznek, akihez úgy csapódott oda vadászataira, hogy gömbölyűsége feleslegét gyaloglással gondolta könnyíteni, mikor a hívei azt javasolták neki, hogy a sáros csizma vonszolása leginkább leizzasztja az emberről a felesleges kilóit.

– Ezen már ne jöjjenek össze, mérnök úr! . . . És ha jól értelmezem a szituációt, akkor önök most ugyebár a Kamenita-hát felé döcögtükben álltak le szóváltásra – fogta át a két ember vállát a Remete, mint valami békéltető személyiség. – Ajánlom, hogy boronálódjunk már össze a hát alattin egy kis tereferére!

– Ez annál is inkább ajánlatos lenne, mivel előkerült a papír! – bökte az égnek mutatóját Komor.

– És ahol papír van, ott van mit keresni! – toldotta meg a Pópa.

Ilymód aztán szép hármásban kerültek vissza a Kamenita-hát alatti portára, és persze, hogy a késő délutánba hajló tevékenységük első állomását a zsákmány feldolgozása jelentette. Komor Zsombor a hatalmas vadlibát vadászskése segítségével gyorsan volt kibelezte, miközben agyapokolásért rimázkodott a Remetének, hogy teremtsen akár a föld alól is a mundérozáshoz anyagot, a Pópa meg a demizsont szopogatta magába roskadva Földetsöprő Búbánat társaságában. A kutya hajlani látszott a szóra, hogy elraktározza a Pópa kesergéseit mindazon kísérlet hasznáról, ami a fogyókúrázás meredélyeit illeti.

Komor csakhamar megvolt a libával, és a Remeténél található szárított gyógyfüvekkel spékelve annak belvilágát, a tollas tetemet szépen agyagpólyázta, majd az izzó tuskók közé tette pihenni. Ők maguk körülültek a hasznosnak mutató zsarátnokot, és a demizsonos előital kézről kézre járt közöttük. Az agyag persze a Kamenita-hát mélyéről került elő.

– Íme a szentírás, ahogy megígértem volt – mondta Komor, és valamely nagyobb árkusfélét húzott elő vadásztáskájából.

– Mondhatom, hogy sínen vagytok velem, ami a tervrajzot illeti – kotyogott közbe a Pópa, mint a szóban forgó árkus jó ismerője.

A Remete kiteregette a térdén Komor Zsombor által előteremtett rajzot, és hosszan, tüzetesen vizsgálta. Mert az építésmérnök volt az, aki megígérte, hogy akárha a föld alól is, de ő előteremti a Kamenita-hát egykori szentélyének alaprajzát, ha egyáltalán létezik valahol, vagy létezett valamikor.

– Az könnyen lehetséges, hogy ez a vázlat csupán utánérzetten alapul valamely egykori firkász részéről, de akkor is hasznosítható formula lehet – biztatta a Remetét a Pópa, mint akinek az a feladata, hogy mindennemű kételyt eloszlasson, ami az építkezés elkezdését illeti.

Zsombor most hosszabb fejtegetésbe kezdett, aminek leginkább az lett volna a lényege, hogy ide, erre a Remetétől jelölt lazára, egy romtemplomfélét kellene állítani, ami híven tükrözné az egyszer voltat is, meg az egyszer vant is. Aztán hosszabban ecsetelte annak lehetőségét is, hogy korszerűen kell gondolkodni annak, aki manapság attrakciót akar végbevinni, aminek a célja, hogy igencsak látogassák, szóval, a kinézésével mágnesként vonzaná a népséget erre a vidékre. Mert ha már a Remete vissza képzeli állíttatni az egykori templom mását, akkor azt mostani gondolkodással tegyék, ami esetleg valamicskét a konyhára is hozna, s egyben régi kulturális feladatának is eleget tenne.

– Értem, mérnök uram! Tervezze meg, én a munkaerőt biztosítom az építkezéshez, és a kft. hasznán majd osztozunk – mondta legvégül a Remete, közben az áttüzesedett pólóját hámoztta ki a zsarátnokból.

– A harang itt leszen készítve, ugye uraim? – okvetetlenkedett a Pópa kérdésével.

– Miféle harang, ember? Itt nincs harangozás, ez nem egy Nándorfehérvár! – intette gondolkozásra a mérnök.

– A vidék nyelve nagyon fontos, uram! Ha nincs, ami az emberekhez beszéljen, akkor néma a száj! – filozofált a Pópa.

– A Jóisten beszél belőle, mérnök úr! – mondta a Remete. – A Kamenita-hátnak szólalnia kell a jóról, ha már a rossz ellenében szeretnénk cselekedni, nem gondolja?

Ezen gondolkodni kellett, és a fejtörés legjobb módja, ha közben az ember enni kényszerül. Komor Zsombor vadászksével megszegte az agyagpólóját, és eléjük került a párolt vadliba ínycsiklandó húsa. Csak úgy, kézből eszegetve, mindhármójuk jó időre belefeledkezett az élvezetbe, a csontokból néha odahajítva a búbanatos négy lábúnak is.

– Akkor ahogy szót értettünk, ugye? A harangot is nekünk kell öntenünk! – tett pontot mindennek a végére a Pópa. Zsíros száján széttörölve a lúd mentás ízét, még azt is hozzátette, hogy az egykori híres harangöntők ivadéka még föllelhető netán arra valamerre, a Kisradanovác erdőalj házikóinak valamelyikében.

(Folytatjuk)